

KAKOR PROMETNI ZNAKI NA NAŠI POTI (Jn 2,13-25)

Sodobni človek je še bolj kot ljudje v prejšnjih časih nagnjen k temu, da mu vse v življenju teče brez napora. Toda bolje kot se mu godi, manj je miren in srečen. Življenja ne gradi na pravem temelju. Hoče si graditi srečo brez Boga, hoditi hoče po široki cesti, ki po Jezusovih besedah in izkušnjah zgodovine vodi v pogubo. Če prebiramo Staro zavezo, vidimo: če so bili Judje zvesti sinajski zavezi, če so se držali Božjih zapovedi, je bilo življenje naroda srečno, Bog je bil z njimi, kot jim je bil obljubil. Če pa so se od zapovedi odvrnili, se je tudi Bog obrnil proč. Ta zgodba se ponavlja skozi vso zgodovino, toda žal se ljudje od zgodovine tako malo naučimo.

Sinajske zapovedi so kakor prometni znaki, ki opozarjajo na nevarnosti ob poti življenja. Seveda so to omejitve, toda koristne in rešilne. Vsebina teh zapovedi je zapisana v podzavest vsakega človeka, če Boga pozna ali ne. Deset zapovedi, to priznavajo tudi brezverni, je temelj vsake zdrave človeške morale, ki ureja medsebojne odnose na različnih ravneh.

Ob življenjski poti Kristusovih učencev pa je poleg dveh tabel Božjih zapovedi še drug, zelo zgovoren in pomemben »prometni znak«. To je Kristusov križ, znamenje naše vere, naše povezanosti z Jezusom od krsta dalje, znamenje našega odrešenja. V vsakdanji govorici pomeni »križ« nekaj težkega, naporenega, preizkušnjo. Po nauku evangelija pomeni umiranje, darovanje samega sebe do konca po Jezusovem zgledu, ki je na križu za nas prelili zadnjo kapljo krvi. Zato je križ znamenje naše poti v srečno življenje – srečno tukaj v vsakdanjih težavah, srečno v poveličani večnosti. Križ s svojo obliko kaže dve smeri: navpično – ljubiti Boga – in vodoravno – ljubiti ljudi okoli sebe. Povzema torej bistvo krščanstva. Naj nas vselej spremlja pravi kažipot, da bomo stopali po poti za Kristusom.

V templju je našel prodajalce volov, ovc in golobov ter menjalce denarja, ki so sedeli tam. In iz vrvi je spletel bič ter vse izgnal iz templja z ovcami in voli vred. Menjalcem je raztresel denar in prevrnil mize, prodajalcem golobov pa rekel: »Spravite proč vse to in iz hiše mojega Očeta ne delajte tržnice!« (Jn 2,14–16)

Po: S. Čuk, Misli srca

»Izgubila sva preveč časa. To želiva nadomestiti.«

V reviji Božje okolje sem prebral zgodbo o zakonskem paru Ciprijanu in Dafrazi Rugambi iz Ruande. Njuna življenjska zgodba je zgodba o veri in upanju, ki spremeni človeka. To zgodbo želim deliti tudi z vami.

Njun zakon se je slabo pričel. Ciprijan se je poročil z Dafrozo le zaradi spomina in »zvestobe« svoji veliki mladostni ljubzeni, Ksaverini. Ksaverina je umrla v etničnih spopadih in Ciprijan se je odločil za dogovorjeno poroko z njeno nečakinjo Dafrozo, da ib tako ostal povezan z njeno rodbino.

Nenehno jo je primerjal in poniževal

Ciprijan se je šolal najprej v malem in nato v velikem semenišču, ker je bila v tistem času to najboljša priložnost za študij. Po dveh letih in pol študija teologije je izstopil, ker je ob branju eksistencialističnih in materialističnih filozofov izgubil vero. Nadaljeval je s študijem filozofije in literature v Burundiju in pozneje v Belgiji študiral še zgodovino. Izkazal se je kot nadarjen pesnik.

Začel je poklicno kariero: bil je kulturnik, dober glasbenik in literat; imel je vplivna službena mesta: tajnik v parlamentu, prefekt mesta Kibuye, direktor Državnega inštituta za znanstvene raziskave ... Z veliko zavzetostjo se je posvečal ohranjanju in razvijanju tradicionalne ruandske umetnosti.

Dafroza je prihajala iz krščanske družine – njen oče je bil globoko veren katehet. Katoliška vera ji je bila pomembna in zakrament zakona je vzela zares. A ni ji bilo lahko. Njen mož je v njej videl le slab nadomestek za Ksaverino; nenehno jo je primerjal in poniževal. Poleg tega je bil avtoritaren in Dafrozi ni pustil blizu, da bi bila karkoli udeležena ali da bi sodelovala pri njegovih odločitvah, pri družinskem »proračunu« in podobnem.

Pogosto je bil službeno zdoma. Imel je razmerja z drugimi ženskami in jo je tudi javno varal. Tako je bila povsem zapuščena, ko je rojevala prvega otroka, ki je kmalu umrl.

Dafroza v vsem tem ni izgubila vere in je za svojega moža goreče molila. Bilo ji je težko, čutila je celo, da se njena ljubezen ohlaja, a ostajala je zvesta zakramentu zakona. bila je z njim poročena, zato je ne glede na vse ostajala ob njem.

V besu je zlomil križ

Ko se jima je rodil drugi otrok, Oliver, je Ciprijan brez pojasnila, kar tako, ženo odslovil in jo poslal nazaj k njenim staršem. V afriški kulturi je tak dogodek velika sramota. Za ta korak naj bi se odločil zato, ker je Ciprijanova družina klevetala Dafrozo, da z magičnimi obredi želi škodovati možu. Ko je spoznal, da ji je storil krivico, jo je po osmih mesecih povabil nazaj. Odpustila mu je in se vrnila.

Vendar se odnos med njima ni popravil. Še naprej jo je varal in za Dafrozo se je nadaljevalo trpljenje. A njena prijateljica pripoveduje: »Ciprijana nikoli ni kritizirala. Preprosto nas je prosila, naj molimo za njegovo spreobrnjenje.«

Videti je bilo, da se položaj samo slabša. Kljub številnim otrokom je ostajal njun odnos težak. Ciprijan, ki je že veliko prej izgubil vero in se vedno bolj oddaljeval od katolištva, je začel celo

practicirati tradicionalne magične obrede. Ni več prenašal križa v hiši in ga je ob neki priložnosti, ko žene ni bilo zraven, v besu zlomil ter vrgel ob tla. Dafroza je nemočno jokala, molila in darovala žrtve za moževo spreobrnjenje. »Njeno trpljenje je bilo daritev, po kateri se je zgodilo spreobrnjenje njenega moža,« je izjavila ena od prič njunega življenja. (Vir: Božje okolje, leto 47, št. 1/2021, str. 24-25) – se nadaljuje.

SVETNIK TEDNA

Janez od Boga, 8. marec

Rodil se je 8. marca 1495 na Portugalskem. Ko mu je bilo osem let, so njegovi starši prenočili nekega duhovnika, ki je potoval v Madrid in je z velikim navdušenjem pripovedoval o verskem življenju v španski prestolnici. Janez je bil ves očaran. Ko je duhovnik odšel, je ušel svojim dobrim staršem in šel za njim. Na poti se je izgubil. Mati je po treh tednih od žalosti umrla, oče pa je, ko je ostal sam, šel za brata laika k frančiškantom v Lizbono. Deček je prišel v hišo grofovskega črednika v Španiji. Tam je bil pastir, potem pa oskrbnik posestva. Naučil se je dobro brati, pisati in računati. Grof ga je hotel prikleniti na svoj dom s tem, da mu je svojo hčer ponudil za ženo. Janez je čutil, da ni rojen za zakonsko življenje, zato je raje odšel v Afriko, da bi pomagal ujetim kristjanom. Zapustil je Afriko in odšel v Granado, kjer je leta 1537 pridigal Janez Avilski. Pridiga ga je tako pretresla, da so vsi menili, da se mu je zmešalo. Zaprli so ga v norišnico, kjer je na lastni koži občutil, kako nečloveško ravnajo z bolniki. Takrat se mu je porodila ideja, da ko pride iz norišnice ustanovi bolnišnico, kjer bodo bolnikom stregli z ljubeznijo, kakršne so zmožni le tisti, ki jih podpira Bog. Škof iz mesta Tuy ga je zaradi njegovega čuta za bolne imenoval »Janez od Boga« in to ime mu je ostalo. Delo za bližnjega in sveto življenje sta mu pridobila mnogo odličnih in premožnih prijateljev. Zgradil je bolnico in ustanovil društvo svetih ljudi za strežbo bolnikov, ki se je kasneje razvilo v red usmiljenih bratov. Umrli je na rojstni dan, 8. marca 1550 za pljučnico, ki jo je dobil, ko je hotel iz narasle reke rešiti fanta.

NOVI CELJSKI ŠKOF

Papež Frančišek je v petek, 5. marca imenoval za celjskega škofa msgr. dr. Maksimiljana Matjaža, duhovnika mariborske nadškofije, ki je bil do sedaj profesor Svetega pisma na Teološki fakulteti v Ljubljani.

Msgr. dr. Maksimiljan Matjaž se je rodil 23. avgusta 1963 v Črni na Koroškem. V duhovnika je bil posvečen 29. junija 1989 ter bil inkardiniran v nadškofijo metropolijo Maribor.

Iskrene čestitke novemu celjskemu škofu. Naj ga spremlja Božji blagoslov pri odgovornem delu.

ORATORIJ 2021

Na letošnjem oratoriju bo osrednji lik blaženi Carlo Acutis. Gre za prav posebnega in sodobnega svetnika, saj je verjetno edini med njimi, ki se lahko pohvali, da je v prostem času rad – programiral. Po eni strani je bil običajen najstnik, ki je imel rad računalnike in gledal filme. Po drugi strani je bil v marsičem izjemen.

Zaradi nepredvidljive situacije bo tudi letos ORATORIJ v ZADNJEM TEDNU meseca AVGUSTA. Kraj in čas dogajanja: Prebold, Anin dom, od 23. do 27. 8. 2021.

MAŠNI NAMENI

ŽUPNIJE SV. ANDRAŽ NAD POLZELO

<p>3. POSTNA NEDELJA 7. marec 2021 <i>Perpetua in Felicita, mučenki</i> <i>2 Mz 20,1-17; Ps 19</i> <i>1 Kor 1,22-25; Jn 2,13-25</i></p>	<p>7.00 Sv. Pavel – Prebold: za vse žive in + farane vseh treh župnij 8.15 Sv. Andraž: za + Franca Ožirja – dar Igorja Jezernika z družino ob pogrebu (202)</p>
<p>Ponedeljek 8. marec <i>Janez od Boga, redovnik</i> <i>2 Kr 5,1-15; Lk 4,24-30</i></p>	<p><i>Ta dan ni sv. maše</i></p>
<p>Torek 9. marec <i>Frančiška Rimska, redovnica</i> <i>DanD 3,25.34-43; Mt 18,21-35</i></p>	<p>14.00 pogreb + Marije Bršek in po pogrebu maša zadušnica (255)</p>
<p>Sreda 10. marec <i>40 mučencev</i> <i>5 Mz 4,1.5-9; Mt 5,17-19</i></p>	<p>16.00 za + Viliija Čremožnika – 8. dan (224)</p>
<p>Četrtek 11. marec <i>Benedikt, škof</i> <i>Jer 7,23-28; Lk 11,14-23</i></p>	<p>16.00 za + Martina Smrekarja – obletnica (224)</p>
<p>Petek 12. marec <i>Doroteja, mučenka</i> <i>Oz 14,2-10; Mr 12,28-34</i></p>	<p>16.00 križev pot za nove duhovne poklice in nato sv. maša za + Angelo Dušič – dar Ivica in Vinka ob pogrebu (257)</p>
<p>Sobota 13. marec <i>Kristina, devica, mučenka</i> <i>Oz 6,1-6; Lk 18,9-14</i></p>	<p>16.00 za + Marijo (8. dan) in Ludvika Bršek – obletnica (242)</p>
<p>4. POSTNA NEDELJA 14. marec 2021 <i>Matilda, kraljica</i> <i>2 Krn 36,14-16.19-23; Ps 137;</i> <i>Ef 2,4-10; Jn 3,14-21</i></p>	<p>7.00 Sv. Pavel – Prebold: za vse žive in + farane vseh treh župnij 8.15 Sv. Andraž: za + Viktorijo in Danijela Turnšek – obletnica (238) - za + Marijo (obl.) in Antona Železnika (256)</p>

Župnijsko glasilo Andrejev list izdaja župnija Andraž nad Polzelelo; Tel.: 03/57 24 183, 041/576 012;
TRR: SI56 0400 1004 7460 537; elektronska pošta: damjan.ratajc@rc.si
Odgovarja Damjan Ratajc, župnik in dekan